

ste behandling 22/3 77. Betænkning 22/4 77. Anden behandling 27/4 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 150 stemmer; 3 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene.

(Lovforslag nr. L 110. Fremsat 16/3 77. Første behandling 22/3 77. Betænkning 22/4 77. Anden behandling 27/4 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget
vedtoges med 142 stemmer mod 6; 3 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om oprettelse af et socialforskningsinstitut.

(Lovforslag nr. L 48. Fremsat 8/3 77. Første behandling 23/3 77. Betænkning 22/4 77. Anden behandling 26/4 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 124 stemmer mod 25; 3 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lovene om folke-, invalide- og enkepension. (Udbetaling af pension).

(Lovforslag nr. L 51 A. Fremsat 8/3 77. Første behandling 10/3 77. Betænkning 22/4 77. Anden behandling 26/4 77. Tillægsbetænkning 27/4 77).

Der var stillet 2 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Ebba Strange (SF):

Ved anden behandling af det foreliggende lovforslag havde socialistisk folkeparti sammen med Danmarks kommunistiske parti og det konservative folkeparti og med tilslutning fra fremskridtspartiet stillet nogle ændringsforslag.

Disse ændringsforslag kom ikke til forhandling, da vi andenbehandlede dette lovforslag. Jeg skal derfor kort sige lidt om dem, fordi de er baggrunden for det ændringsforslag, der nu bliver stillet her ved tredje behandling.

Formålet med ændringsforslagene til anden behandling var at genindføre de plejehjemsvisiterede hospitalsindlagte pensionisters rettigheder, sådan som de var før den 31. marts 1976, da folketingsflertallet som følge af septemberforliget fra september 1975 havde besluttet, at en hospitalsindlagt plejehjemsvisiteret pensionist, 1½ måned efter at plejehjemsvisitationen var foretaget, skulle fratages sin pension og i stedet for have udbetalt et lommepengebeløb.

Allerede ved behandlingen af dette lovforslag i foråret 1976 pegede vi fra socialistisk folkepartis side på de uheldige følger, gennemførelsen af dette lovforslag ville kunne få specielt med hensyn til disse hospitalsindlagte pensionisters boligforhold, for når disse men-

[Ebba Strange.]

nesker ikke havde deres pension, ville det også være vanskeligt for dem at betale deres husleje.

Ministeren svarede dengang, at det nok ikke ville blive noget problem, for kommunerne kunne ud af deres rådighedsbeløb støtte de pensionister, som kommunerne mente der var særlig grund til skulle opretholde deres bolig.

Alligevel viste det sig i løbet af sommeren 1976, at der ikke mindst i Københavns kommune, hvor man har meget store sociale problemer og meget store sociale udgifter, opstod vanskeligheder for netop denne gruppe mennesker.

De vanskeligheder, der opstod, førte til, at det konservative folkeparti, Danmarks kommunistiske parti og socialistisk folkeparti den 30. november 1976 fremsatte et forslag om at tilbageføre de retsregler, der gjaldt før 31. marts 1976 for de hospitalsindlagte pensionister.

Da dette forslag var til første behandling her i tinget, viste det sig, at der var bred forståelse i folketinget, ikke for at gennemføre dette trepartiforslag, men for at lave et eller andet, der kunne bøde på de vanskeligheder, som socialministeren og folketingets flertal måtte erkende faktisk var opstået som følge af den gennemførte lov.

Imidlertid nåede forslaget ikke længere på grund af udskrivelsen af valget, og efter valget fik vi så fra socialministerens side forelagt lovforslag nr. 51 A, som vi i dag har til tredje behandling. Dette forslag har socialministeren fremsat for at afbøde de værste følger af den lovgivning, der som sagt blev vedtaget den 31. marts 1976.

Fra socialistisk folkepartis side mener vi ikke, at det, socialministeren har fremsat, vil løse problemerne tilstrækkelig godt. Efter socialministerens forslag er det stadig væk overladt til kommunerne at skønne over, hvad det er for ekstraudgifter, de hospitalsindlagte pensionister skal have hjælp til i den tid, der går, fra de er visiteret til plejehjem, og indtil de bliver faktisk plejehjemsanbragte. Det vil sige, at efter vores vurdering tilbagefører man ikke en retstilstand til disse mennesker, men man overfører dem til en tilstand, hvor de er afhængige af de sociale myndigheders skøn. Det vil vi gerne vende os imod. Vi mener, at de hospitalsindlagte pensionister hører til en af de allersvageste grupper i dette samfund, og vi mener

derfor, at de må have krav på den retsbeskyttelse, der ligger i, at de har status som pensionister, at de får udbetalt deres pension, at de ikke ene af alle grupper i dette land skal betale for at ligge på hospitalet. Jeg mener, man rammer en meget svag gruppe ved at forlange det af dem.

Det er blevet sagt, når vi har fremført disse indvendinger, at det, der i realiteten sker, er, at hvis en hospitalsindlagt pensionist ligger i månedsvis på hospitalet, vil vedkommende kunne opspare pengebeløb af sin pension, og disse pengebeløb vil de pårørende så rende med.

Jeg vil ikke godtage den forklaring. Det er ikke de hospitalsindlagte pensionister, der dårligst stillede i dette land, der har den største arv at efterlade deres efterkommere. Det er ikke dér, problemerne ligger. De virkelige problemer med overførsel af penge fra den ene generation til den anden ligger ikke hos denne gruppe mennesker. De ligger helt andre steder i samfundet. Hvis socialdemokratiet skulle komme og foreslå mig en ændret arvelov, der i højere grad greb ind over for, hvor meget børn kunne arve efter deres forældre, så ville jeg godt være til at tale med. Jeg synes, det er en mistillid at vise over for netop denne gruppe mennesker. Jeg vil ikke påstå, at det ikke forekommer, men at det netop er denne gruppe, der skal udsættes for denne mistillid, vil jeg ikke være med til.

Dette er baggrunden for, at vi sammen med de nævnte partier ved andenbehandlingen fremsatte vores oprindelige forslag, der altså svarer til den lov, der var gældende før den 31. marts 1976, som ændringsforslag til ministerens forslag nr. L 51 A. Det ændringsforslag blev stemt ned, og derfor står vi altså nu med et lovforslag, som vi skal tage stilling i dag, der lapper lidt på de skader, folketinget vedtog at indføre i foråret 1976, men lappen er efter vores mening lille og beskeden.

Et sted i denne lap har man altså skilt de enlige pensionister fra de gifte pensionister, og man har skrevet i lovforslaget, at det kun er enlige pensionister, der kan få hjælp til dækning af huslejeudgifter og andre udgifter. Det mener vi fra Danmarks kommunistiske partis og socialistisk folkepartis side er forkert. Vi mener, at også gifte pensionister bør have en mulighed for at få dækning af de udgifter, der er knyttet til husleje og andre faste udgifter. Vi vender os imod, at man, fordi man har en ho-

[Ebba Strange.]

spitalsindlagt, plejehjemsvisiteret ægtefælle, skal betragtes som enlig. Vi mener, at de gifte ikke bør skilles ud.

Derfor har vi her ved tredjebehandlingen stillet 2 ændringsforslag, der går ud på, at man i ministerens forslag i § 1, nr. 2, og i § 2, nr. 2, streger ordene »for enlige pensionister«, sådan at der kommer til at stå, at kommunerne er forpligtet til at hjælpe alle pensionister med et beløb til dækning af udgifter til husleje og lignende. Det er et beskeden forsøg på i sidste øjeblik at forbedre det foreliggende lovforslag, og jeg skal derfor anbefale folketingets medlemmer at stemme for de foreliggende ændringsforslag her ved tredjebehandlingen.

Tove Jørgensen (DKP):

Efter udvalgsbehandlingen af ministerens forslag til løsning af ventepatienternes problemer er vi yderligere blevet bekræftet i den opfattelse, at det er utilstrækkeligt.

For det første fastholder det, at tilkendelse af pension ikke længere er en ret, når et ældre menneske indlægges på hospital og indstilles til plejehjem. Enlige pensionister kan efter ministerens forslag få huslejen betalt, så boligen ikke går tabt, men selv om ministeren benægtede det ved førstebehandling, er det jo blevet slået fast, at ægtepar stadig ikke er sikret denne ret. Den tilbageværende ægtefælle skal på bistandskontoret for at få huslejen betalt. Det vil sige, at beløbet skal ydes som personligt tillæg eller som bistandshjælp.

Hvorledes sikrer vi, at lejligheden for disse mennesker under alle omstændigheder beholdes indtil plejehjemsindlæggelse finder sted? Hvis de nu har haft en lille 3-værelses, vil den tilbageværende ægtefælle gå ned i boligsikring. Kan det siges at være helt utænkeligt, at en kommune vil forlange, at boligen opgives til fordel for en billigere? Men hvis nu pensionisten søger tilskud til den? Da den nugældende lov blev vedtaget, blev tinget forsikret om, at ingen ville miste deres bolig. I dag ved vi alle, hvad resultatet blev.

Ydermere er det blevet helt klart under udvalgsbehandlingen, at det overvejende antal ventepatienter befinder sig i København. Nu vil man altså fortsat belaste Københavns kommunes rådighedsbeløb med en udgift på ca. 1 mill. kr., hvis de gifte pensionister skal have deres husleje dækket, i stedet for at give det

over pensionen, så Københavns kommune kunne aflastes.

Dernæst kan det heller ikke bortforklares, at der svæver en stor, tung sky over de københavnske ventepatienter. Vi ved, at der er indrettet eller forberedes indretning af venteafdelinger til 450 personer i det københavnske hospitalsvæsen. Vi ved, at der er forhandlinger mellem Københavns kommune og socialstyrelsen om at få dem inddraget under socialforvaltningen. Vi har ministerens ord for, at hvis det godkendes, vil de blive betragtet som plejehjemspladser, og pensionen vil blive inddraget. Med andre ord: sæt ølse for og ølse bag, pølsen beholder dog sin smag.

Ministeren vil ikke frem med, hvilke krav der stilles til en eventuel godkendelse. Kan vi risikere, at hele dette forslag bliver en gang spil for galleriet, at det udbasunerer, at nu er problemet løst for ventepatienterne, og at der så i al stilhed senere laves en administrativ afgørelse, der gør det, vi laver her, til en stor, fed illusion?

Der tales om, at det vil være en urimelig forskelsbehandling at give ventepatienterne deres pension indtil de indlægges på plejehjem, for så vil de ikke være ligestillet med pensionister, der indlægges direkte på plejehjem. Er det da pensionisternes skyld, at der er en gennemsnitlig ventetid på 8 måneder på en plejehjemsplads? Er det ligestilling, at de eneste, der skal betale for hospitalsophold i dette land, er pensionister uden anden indtægt end pensionen? Det er jo dem, der får besvær med at holde boligen. Måske er huslejen baseret på at begge ægtefæller har pension, og en eventuel udskrivning er afhængig af en tilbagevenden til det gamle miljø. Er det ligestilling at ligge i et udrangeret hospital i en 4 sengs stue uden fysio- eller ergoterapi, uden muligheder for adspredelse eller beskæftigelse? Kan det sammenlignes med et velopbygget plejehjem med eget værelse og egne møbler? Er det ligestilling, at ældre pensionister, som for det første skal på sygebesøg så ofte, de orker det, nu også skal stille op i køen på bistandskontoret?

Vil disse mennesker være bedre stillet end en enlig pensionist? Hvor er det så henne, det enstrengede system, den enklere vej til bistand, som det så smukt hed? Hvis pensionisterne tilfældigvis har købt et tv på afbetaling, skal de så virkelig ikke have lov at få det med på plejehjem, for det kan de jo ikke få betalt? Vi er

[Tove Jørgensen.]

sandelig ved at komme langt ud med sparekniven.

15 mill. kr. er det, der skiller ministerens forslag fra det, der blev stillet af fru Karen Thurøe Hansen, fru Ebba Strange og mig selv. 15 mill. kr. og ikke 29 mill. kr., det var det, man sparede med septemberforligsløven.

Hvis socialministeren godkender venteafdelingerne i København, så bliver der tale om en statslig refusion, der i 1977 vil andrage 26 mill. kr. alene i Københavns kommune ifølge Københavns kommunes budget for 1977. Så er der ikke nogen besparelser tilbage, men derimod en dårligere løsning på problemerne, så har vi først for alvor fået gemt pensionisterne væk, ikke blot for gennemsnitlig 8 måneder, men på livstid. Hvis disse afdelinger får plejehjemsstatus, så har vi nemlig ingen garanti for, at der er andet end én vej ud af dem, og det er med benene først. Så mangler vi kun aktiv dødsbistand til at have målet fuldt.

Jeg har beskæftiget mig lidt med antropologi, og en indikator for degeneration af et samfund er, at det ophører med at tage sig af sine gamle. Jeg vil undlade at drage konklusionerne af dette.

Den løsning, vi her tilbyder, hverken kan eller må vi være bekendt. Denne udsigt vil hænge som en trussel over alle de ældres tilværelse; de vil ikke trygt kunne lade sig indlægge på hospitalerne; de vil angst se den tid i møde, hvor de måske ikke længere kan klare sig selv.

Ministerens forslag svarer end ikke til det, Socialinspektørforeningen foreslog, for den skelnede ikke mellem enlige og gifte pensionister.

Det er rigtigt, at ægtefællerne vil få en mindre forhøjelse af pensionen, men der er ingen garanti for, hvordan beskatning og boligsikring bliver, for det blev jo slet ikke afklaret tilstrækkeligt under udvalgsarbejdet. Resten vil blive overladt til den enkelte kommune og dens økonomiske formåen og sociale holdning.

Jeg vil heller ikke undlade at drage mediernes ansvar frem i denne sag. Hvis man på nogen måde vil fremhæve ministerens forslag som en rimelig løsning på problemerne uden at bringe de reelle advarsler, der nødvendigvis må lyde, så gør man sig skyldig i en meget stor forsyndelse over for ytringsfriheden og deltager i en tilsløring af nogle uhyggelige sociale til-

stande, der ikke vil komme til at stå uimodsiget, hvis de kom til offentlighedens kendskab.

Jeg må derfor anbefale, at man som allerminste minimum stemmer for ændringsforslagene.

Albertsen (S):

Man fristes til at stille det spørgsmål til den sidste ærede taler fra det kommunistiske parti, hvad det egentlig er for interesser, man her forsøger at varetage. Er det de ældres? Er det de pårørendes? Er det bestræbelser på at orientere på saglig vis? Eller er det et led i en lang kæde af initiativer, hvor man søger at tilspidse situationen i forholdet mellem klienten og fællesskabet? Det må klart karakteriseres som et forsøg på at gøre de ældre og de pårørende forskrækkede og bange for den sociale lovgivning og for den sociale service.

Det har jeg haft lejlighed til at opleve på det seneste, hvor det på baggrund af en strøm af forkerte oplysninger og forkerte holdninger bliver udlagt som, at sådan er det i dagens samfund. Fru Tove Jørgensen ved, eller burde vide, at sådan er det ikke. Mange af de påstande, der er blevet fremsat her fra talerstolen, svarer simpelt hen ikke til kendsgerningerne.

Det, der her skal tages stilling til, er 2 ændringsforslag, dog ikke af de oprindelige tre initiativtagere, for der er kun to af dem, der nu står bag ved ændringsforslagene. Stående heroverfor har vi i udvalget stort set i enighed fundet frem til en holdbar og brugbar løsning af de problemer, vi var konfronteret med.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at da vi oprindeligt gennemførte denne besparelse, var det for mit eget vedkommende ikke med nogen særlig god samvittighed. Jeg lagde ikke skjul på det, og jeg opfordrede dengang ministeren til at følge den praksis, der ville blive resultatet af den vedtagne besparelse. Det skete, og erfaringerne og den pressede debat og interesse, der har været fra forskellig side, er nu resulteret i, at vi står over for at skulle tage standpunkt til noget, som jeg med god samvittighed kan stemme for. Det indebærer en række forbedringer, det indebærer en række garantier for, at vi får en løsning på et prekært og ubehageligt problem. Det betyder en merudgift eller mindre besparelse, om man vil, på 5 mill. kr.

Jeg vil grene sige noget om en enkelt ting, som blev nævnt fra fru Tove Jørgensens side, og som også gik igennem nogle af passagerne

[Albertsen.]

i talen fra fru Ebba Strange fra socialistisk folkeparti. Det blev anført, at man her stillede de pensionister, hvor der var tale om ægtepar, i en dårligere situation end det ellers er tilfældet uden denne lovgivning.

Denne påstand er ikke rigtig. Der sker simpelt hen det, at den ægtefælle, der bliver tilbage i hjemmet, når den ene af ægtefællerne kommer på plejehjem, simpelt hen får samme status som hvis der kun var tale om, at én ægtefælle blev tilbage, altså at den anden var død. Det er noget, der får indflydelse på skatten, det får indflydelse på boligsikringen, men det får også indflydelse på pensionsydelsen.

Alle og enhver ved – og det burde de to ordførere også vide – at når vi i den aktuelle debat ude omkring med hensyn til pension og pensionsniveau konfronteres med problemer, så stammer langt de fleste fra ægteparrene og ikke fra den enligstillede, selv om jeg blankt skal sige, at dermed er det ikke antydnet, at den enligstillede pensionist har det strålende. Problemerne eksisterer altså i særlig grad for ægteparrene. Det vil altså sige, at den pensionist, der bliver tilbage, ikke kan sammenlignes med dem, der generelt betragtes som dårligt stillede.

Jeg må på den socialdemokratiske folketingsgruppes vegne afvise ændringsforslagene, og jeg må anbefale det forslag, vi har fundet frem til. Jeg må udtale glæde over, at der under udvalgsarbejdet har være bred tilslutning til det forslag, ministeren har fundet frem til og udvalget så længe har arbejdet med.

Jørgen Junior (FP):

Jeg kan ikke hidse mig så forfærdelig op. Det er naturligvis kun en meget lille del af pensionisterne, der berøres af denne lovgivning.

Jeg synes nok, man ganske klart må sige – og det er det, jeg vil give udtryk for fra fremskridtspartiets side – at da vi for 1½ år siden støttede socialdemokratiet, støttede flertallet i den papirbesparelse, der dengang blev lagt op til, fordi vi fandt den rimelig, så støttede vi også de tanker, som socialdemokratiets ordfører, hr. Albertsen, gav udtryk for, nemlig at hvis dette ikke kommer til at fungere, hvis det ikke bliver godt, hvis det har utilsigtede virkninger, så skal vi have det lavet om.

Det viste sig ikke at fungere godt, det viste sig at have utilsigtede virkninger, og der kom ændringsforslag fra de konservative, SF og

DKP om at bringe det tilbage til den oprindelige tilstand. Dette har vi fundet det helt rimeligt at støtte. I konsekvens heraf må vi naturligvis også støtte de to meget beskedne ændringsforslag, der drejer sig om ca. 1. mill. kr., som nu er kommet fra SF og DKP.

Jeg synes nok, det er forbavsende, at det hele bliver så ophidset, som det er på nuværende tidspunkt. De to ændringsforslag, der debatteres lige nu, drejer sig altså om ca. 1 mill. kr.

Uden at jeg vil svinge mig op til de samme højder som tidligere talere, vil jeg altså blot meddele, at fremskridtspartiet naturligvis vil støtte ændringsforslagene ud fra det synspunkt, at der er tale om en af samfundets allersvageste grupper. Der er lavet en fejl, og kan vi få forholdene ført længst muligt tilbage til de oprindelige tilstande, så kan jeg ikke se andet end at det må være fornuftigt at gøre det.

Nathalie Lind (V):

Jeg skal om de stillede ændringsforslag alene sige, at venstre, som det fremgår af betænkningen, ikke kan stemme for dem.

Vi mener, at hvad angår de ægtefæller til pensionister, der indstilles til plejehjem, kan det ikke være rimeligt, at man uden hensyn til trang skal udbetale et beløb af pensionen til husleje. Vi mener også, som socialministeren har oplyst, at gennemførte vi en sådan ordning, så ville vi stille denne gruppe af enlige bedre end andre. Det er, som om man overser, at status som pensionist ændres på det tidspunkt, hvor der er truffet beslutning om, at den syge skal optages på plejehjem.

Ud fra disse grunde kan vi ikke stemme for ændringsforslagene. I øvrigt finder vi, at den ordning, man har fundet frem til, og som et flertal går ind for, er rimelig og klarer de problemer, som også vi erkender at den nuværende lovgivning har givet. Vi har fra starten sagt, at vi var villige til at finde en løsning, og jeg synes, at den ordning, man har fundet frem til, er rimelig og fornuftig over for alle grupper.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Det, vi skal behandle her, er 2 ændringsforslag, som er stillet imellem anden og tredje behandling af DKP og SF. Uanset om det konservative folkeparti fra starten har været medforslagsstiller, kan vi ikke stemme for de ændringsforslag, som nu er stillet. Det gør vi ud fra de samme betragtninger, som fru Nathalie

[Karen Thurøe Hansen.]

Lind har gjort gældende her fra talerstolen, netop dette, at i det øjeblik visitationen til plejehjem af den ene ægtefælle er en realitet, så bliver den tilbageblevne ægtefælle stillet som enlig pensionist med de fordele, som enlige pensionister har. Vi kan derfor ikke stemme for ændringsforslagene.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg kan ikke rigtig forstå, hvorfor man bliver ved med at hage sig fast i, at der skulle være de problemer, der blev omtalt fra de to ordføreres side. Det er ikke rigtigt. Vi har jo fået det meget grundigt behandlet i udvalget, og den tilbageblevne ægtefælle bliver, som det også er sagt fra de andre ordføreres side, stillet bedre nu, idet ægtefællen kan få personlige tillæg til at opretholde den rimelige levestandard, som vedkommende har haft hidtil.

Da vi jo har arbejdet med det så længe, kan jeg slet ikke se, hvorfor i alverden man skulle gøre det, der bliver sagt. Det er, ligesom om man hager sig fast i det oprindelige forslag og ikke vil lade det falde. Tingene er jo blevet rettet op nu. Vi kan ikke tilslutte os de ændringsforslag, der er stillet til det forslag, vi har behandlet indtil nu.

Grethe Philip (RV):

På det radikale venstres vegne kan jeg ganske tilslutte mig de bemærkninger, der blev fremsat af repræsentanten for venstre, fru Nathalie Lind.

Også for os har det været afgørende at finde frem til en ligestilling mellem forskellige plejepatienter. Jeg mener, at vi er kommet dette problem så nær, som man overhovedet kan, med hensyntagen også til psykologiske faktorer. Vi agter at stemme imod de ændringsforslag, der er stillet her ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg synes, at det, ordførerne glemmer her, er, at det er en gammel fejltagelse, der skal gøres god igen, men det, der sker her, er bare, at man lægger et tyndt lag fernis på de problemer, man selv har skabt.

Der er ikke tale om at hænge sig fast i et oprindeligt forslag. De ændringsforslag, vi stiller nu, er jo meget, meget beskedne, og det er

også blevet nævnt af andre, at det kun koster 1 mill. kr.

Dernæst er det fortrinsvis Københavns kommune, der bliver ramt af problemerne, også med belastningen af rådighedsbeløbet. Derfor ville vi fortsat finde det rimeligt, at det var over pensionerne, disse beløb blev dækket.

Hr. Albertsen forsikrede os om, at der var ingen, der ville miste deres bolig. Men det oplevede vi jo også, da den nugældende lov blev lavet. Da forsikrede hr. Albertsen os her i folketingset om, at der ikke var nogen mennesker, der ville miste deres bolig. Men vi ved alle sammen, hvad der blev resultatet. Hvordan kan vi så tro på, hvad hr. Albertsen siger nu?

Jeg vil godt meget kort – det skal jeg så slutte med – citere, hvad vi har fået af svar i udvalget med hensyn til venteaftdelinger:

»En omdannelse af venteaftdelingerne til plejehjem vil i givet fald medføre, at de indlagte vil få status som plejepatienter i almindelighed, dvs. få udbetalt beløb til personlige fornødenheder, få inddraget deres folkepension og i øvrigt skulle betale af de indtægter, der ligger ud over folkepensionen.«

Det vil sige, at man i virkeligheden ved at godkende disse hospitalsafdelinger fratager patienterne pensionen, sådan som man gjorde med septemberloven.

Socialministeren (Eva Gredal):

Man kan godt undre sig over, hvad venteaftdelingerne på Københavns kommunehospital har med dette forslag at gøre.

Jeg har med tilfredshed set, at det forslag, jeg har fremsat, er indstillet til vedtagelse af et flertal. Vi måtte jo konstatere, at mulighederne for at yde supplerende hjælp til boligen ikke var tilstrækkelige, og vi lovede også fra regeringens side under behandlingen af det forrige forslag, som hr. Albertsen nævnte, at følge hvad der skete.

Det forslag, der nu er fremsat, sikrer på den ene side, at der ikke sker en afvikling af boligen, før vedkommende har fået plads på et plejehjem. På den anden side tilgodeser forslaget det synspunkt, at der bør være lige vilkår for denne gruppe af pensionister og for pensionister, der er optaget på et plejehjem. Derfor medfører forslaget en rimelig og afbalanceret ordning.

Jeg må derfor afvise de stillede ændringsforslag, hvorefter også hjemmeboende ægtefæller

[Socialministeren.]

får dækket huslejeudgifter o. lign. En sådan ordning er ikke afbalanceret. Ved ændringsforslagene vil hjemmeboende ægtefæller blive stillet betydelig bedre, ikke alene end den hjemmeboende ægtefælle til pensionister optaget på plejehjem, men også bedre end enhver anden enlig pensionist. Man må jo huske på, at andre pensionister ikke har en sådan ret til automatisk at få dækket deres huslejeudgifter. Der kan selvfølgelig være behov for at støtte den hjemmeboende ægtefælle, men det bør ske efter en bedømmelse af behovet. En sådan hjælp kan da også ydes enten efter pensionslovene, hvis det er en pensionist, det drejer sig om, eller efter bistandsloven.

(Kort bemærkning).

Tove Jørgensen (DKP):

Hvorfor vil ministeren ikke svare os på spørgsmålet om, efter hvilke kriterier venteadelinger skal godkendes som plejehjem? Det har vi spurgt og spurgt om gang på gang, men vi kan ikke få det at vide. Hvorfor må vi ikke få noget at vide om det?

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 107 stemmer mod 41; 1 medlem stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 betragtedes som

forkastet med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 1.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ebba Strange (SF):

Vi kan fra socialistisk folkepartis side kun beklage, at de ændringsforslag, vi stillede til anden behandling, ikke er blevet vedtaget, og at de ændringsforslag, vi stillede til i dag, heller ikke er blevet det. Men som lovforslaget ligger nu, vil vi stemme for det alligevel, da det, selv om det kun er en lille lap på problemerne, dog er en forbedring for de mennesker, der faktisk ligger på hospitalerne.

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg skal ud fra de samme betragtninger som fru Ebba Strange meddele, at vi vil stemme for

det endelige lovforslag, fordi det trods alt betyder en mindre forbedring af pensionisternes forhold.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 148 stemmer; 3 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 14.00.

Mødet udsat kl. 11.58.

Mødet genoptaget kl. 14.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg skal lade de resterende sager udgå af dagsordenen.

Medlemmer af folketinget Risgaard Knudsen, Poul Hartling, Poul Schlüter, Melchior, Niels Helveg Petersen og Jens Møller har meddelt mig, at de ønsker til statsministeren at stille følgende:

Forespørgsel.

Hvilke oplysninger kan regeringen give om, hvordan den vil sikre, at de forholdsregler, som statsministeren omtalte i sin redegørelse den 29. april 1977, gennemføres?

(Foresp. nr. VI).

Skatte- og afgiftsudvalget har afgivet betænkning over forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Lejeværdiregler m. v.). (Lovf. nr. L 6)

og over forslag til lov om ændring af mer værdiafgiftsloven. (Omlægning af byggegodtgørelse, momsrefusion til kommunerne m. v.). (Lovf. nr. L 30).

Eksemplarer vil blive omdelt.